

КОВАЧЪТ

Под черната стряха на хижица ниска
отморен разнася се звън;
вжзпламва, проблесва и бодро се киска
червена купчинка огън.

И пламъкът багри със пурпур мистичен
изопнати здрави плещи: —
ковачът изправя се с чука чиличен,
железото звънко трещи.

Трептят и се сплитат искри многоцветни,
сжзвездия бликват за миг;
изваян от бронз сякаш, ярко просветне
и стъмни се старчески лик.

А там зад духалото бледо момиче
ритмично се клати и пей,
венец от искрици косата му кичи
и плач в песента му се лей.

Но вдига ковачът десница корава,
звънтят наковалня и чук, —
железото сжска, искри разпилява
и вие се в работен плуг.